

[Ministeren for offentlige arbejder.]

fra alle sider ønskede bestræbelser for at spare på ressourceforbruget inden for den offentlige sektor.

Det var det nævnte udvalgs indstilling, at disse udøvelser af postgirokontorets aktiviteter kunne ske administrativt med hjemmel i postlovens § 2. Da spørgsmålstegn blev sat ved denne vurdering, anmodede jeg justitsministeren om gennem lovkontoret at afgive yderligere erklæring om, hvorvidt de påtænkte foranstaltninger kunne gennemføres med hjemmel i § 2. Denne yderligere vurdering forelå i forgårs, og jeg skal tillade mig at citere konklusionen:

„Det er justitsministeriets opfattelse, at bestemmelsen i postlovens § 2 må antages at indeholde tilstrækkelig hjemmel for, at nyordningen kan gennemføres administrativt med en ændring af gældende bekendtgørelse nr. 212 af 30. maj 1972 om benyttelse af postvæsenet.“

Regeringen er derfor af den ganske klare opfattelse, at de påtænkte foranstaltninger til en udvidelse af postgirokontorets virksomhed vil kunne gennemføres administrativt. Regeringen ønsker imidlertid ikke, at denne procedure fortsat skal være det centrale i debatten med det resultat, at debatten mere drejer sig om proceduren end om indholdet. Regeringen har derfor besluttet at fremsætte et lovforslag indeholdende de påtænkte foranstaltninger. Lovforslaget vil snarest fremkomme.

Poul Schlüter: Jeg takker ministeren for svaret og især for tilsagnet om, at der nu kommer et lovforslag. Jeg hørte naturligvis også med interesse på de oplysninger, ministeren gav om, hvordan regeringen havde tænkt sig at postgirokontorets fremtidige virksomhed på dette område skulle fungere, men det har selvfølgelig i dag slet ikke den samme interesse, som det havde i går, hvor vi måtte regne med, at regeringen ville stå fast på at gennemføre det administrativt. Jeg takker altså for tilsagnet om, at vi nu får et lovforslag, så får sagen her i salen en normal behandling.

Ministeren sagde, at han befandt sig i en sjælden situation. Det er jeg nu ikke så sikker på kan holde for en nærmere betragtning. Det er min fornemmelse, at ministeren efterhånden må føle sig i en voldsom tak-

nemlighedsgæld over for folketinget, som nu ved adskillige lejligheder har draget omsorg for, at ministerens forvaltning kommer under klare, lovmæssige rammer. Jeg tænker på Hammelsagen, og jeg tænker på Samsøsagen. Det ender med, at ministeren lærer, hvordan forholdet må være her i landet imellem en minister og parlamentet.

Ministeren for offentlige arbejder (Kampmann): Jeg forstår, at mit svar var af en sådan art, at det var nødvendigt for hr. Poul Schlüter at inddrage ganske nye momenter i sit andet indlæg her. Der er overhovedet ikke nogen parallel imellem den situation, der foreligger, og de to sager, som hr. Poul Schlüter nu trak frem.

Der lå omkring Hammelsagen en lov fra 1946, hvorefter der kan opføres en lufthavn ved Århus, Storebæltsspørgsmålet er løst ved lov, og Samsøspørgsmålet var overhovedet ikke inddraget i nogen form for lov, så der er ikke nogen som helst form for parallelisme, hvad jeg er fuldstændig sikker på at en så fremragende jurist som hr. Poul Schlüter også kan se.

Jens Peter Jensen: Må jeg spørge den højtærede minister for offentlige arbejder, som vel overraskende nok bliver den, der skal til at lovgive på dette område, om han vil være i stand til allerede i dag at komme med en tilkendegivelse af, at det kommende forslag ikke bliver mere vidtgående end det, man har tænkt at gennemføre administrativt, og endelig om ministeren kan komme med en vurdering af, hvordan forslaget vil se ud ved tredje behandling.

Ministeren for offentlige arbejder (Kampmann): Det er klart, at lovforslaget vil være bygget over den skabelon af foranstaltninger, som helt og holdent administrativt kunne gennemføres.

Må jeg herudover sige, at jeg vil finde det naturligt, at der i det lovforberedelsesarbejde, som nu skal pågå, inddrages forhandlinger med bankernes og sparekassernes fællesrepræsentationer. Det er ganske naturligt at gøre det i den foreliggende situation.

Det andet spørgsmål ved spørgeren udmærket at jeg alene ikke kan besvare; jeg har én stemme ud af 179.

Hermed sluttede spørgsmålet.